

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HUGH HOWEY

HVIS IKKE LØGNENE SLÅR DIG IHJEL,
SÅ GØR SANDHEDEN

BLÅR

DREAMLITT

Blår

Oversat fra engelsk efter „Wool“ af Hugh Howey

Læseprøve af 1. udgave 2018

Oversætter | Nikolaj Johansen

Grafiker | Dina Hvidgaard

Omslag | Emma A. Mowinckel

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Svanemærket tryksag
5041 0826

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Shakespearecitaterne i del 4 er fra *Romeo og Julie*, oversat af Edvard Lembecke og bearbejdet af Henning Krabbe. Haase og Søns forlag, 1976 og 2012.

Copyright © Hugh Howey 2013

Hugh Howey has asserted his right under the Copyright, Designs and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work

This book is a work of fiction. Any resemblance between these fictional characters and actual persons, living or dead, is purely coincidental.

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, resold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition, including this condition, being imposed on the subsequent purchaser.

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Blår

Hugh Howey

oversat af Nikolaj Johansen

DreamLitt

Til dem, som vover at håbe

Del 1

Holston

1

Børnene legede, mens Holston klatrede til sin død; han kunne høre dem hvine, som kun lykkelige børn gør. Mens de tordnede hektisk rundt over ham, tog Holston sig god tid. Han snoede sig med tunge og varsomme skridt rundt og rundt op ad vindeltrappen, mens hans gamle støvler rungede mod metaltrinnene.

Ligesom hans fars støvler var trinnene slidte. Maling hagede sig fast til dem i afskallede pletter på undersiden og i hjørnerne, hvor de var i sikkerhed. Trafikken på resten af trappen fik støvet til at ryste ned i små skyer. Holston kunne mærke vibrationerne i gelænderet, som var slidt ned til det skinnende metal. Det forundrede ham altid, hvordan århundreder af bare håndflader og slæbende fødder kunne nedslide massivt stål. Et molekyle ad gangen, tænkte han. Hvert liv kunne måske slide et enkelt lag væk i samme takt, som siloen selv nedbrød det liv.

Hvert trin var let buet af generationers trafik, kanterne nedadbøjede som surmulende munde. I midten var der næsten intet spor af de små diamanter, som engang havde gjort trapperne skridsikre. Det var kun til at se, at de manglede, på grund af mønsteret på hver side, de små pyramideformede bump, som rejste sig fra det flade stål med deres skarpe kanter og flager af maling.

Holston løftede en gammel støvle til et gammelt trin, trådte op og gjorde det igen. Han fortabte sig i, hvad utallige år havde gjort, erosionen af molekyler og liv, lag på lag knust til fint støv. Og han tænkte, ikke for første gang, at sådan en eksistens var hverken liv eller

trappe skabt til. Vindeltrappen snoede sig op igennem den begravede silo som et sugerør, og de snævre rammer var ikke bygget til at modstå sådan en mishandling. Ligesom resten af deres cylindriske hjem syntes den at være blevet bygget med et andet formål, med en funktion, som nu for længst var blevet glemt. Den blev i dag brugt som gennemgang for tusindvis af mennesker, der bevægede sig op og ned i ensformige dagsrutiner, men i Holstons øjne burde den kun blive benyttet i nødstilfælde og måske kun af et par dusin.

Endnu en etage passerede forbi, en tærteformet afdeling af studieværelser. Lyden af barnlig glæde regnede ned over Holston oppefra, efterhånden som han nåede de øverste niveauer i den sidste opstigning, han nogensinde ville foretage. Det var ungdommens latter, sjæle, som endnu ikke havde erkendt, hvor de virkelig boede, som endnu ikke mærkede jordens pres fra alle sider, som i deres sind slet ikke var begravede, men tværtimod levende. Levende og urørte dryppede de glade lyde ned ad trappen, triller, som slet ikke stemte overens med Holstons målbevidste handlinger, hans beslutning om at gå *udenfor*.

Idet han nærmede sig det øverste niveau, skilte en enkelt stemme sig ud fra mængden, og Holston huskede sine dage som et barn i siloen, alle lektierne og legene. Den indelukkede betoncylinder bestod af etage på etage med lejligheder og værksteder og hydroponiske haver og rensningsanlæg med et virvar af rør, og dengang havde den føltes som et vældigt univers, et vidtstrakt landskab man aldrig kunne udforske fuldstændigt, en labyrint, som han og hans venner kunne fare vild i for evigt.

Men de dage lå mere end tredive år tilbage i tiden. Nu føltes Holstons barndom som noget, der lå to eller tre menneskealdre borte, som noget en anden person havde oplevet. Ikke ham. Hans fortid som sherif vejede tungt og blokerede for de minder. Og for nyligt fandtes

denne tredje fase af hans liv – et hemmeligt liv ud over hans barndom og beskæftigelse som sherif. Det var de sidste lag af ham selv, knust til støv; tre år brugt på at vente i stilhed på noget, som aldrig ville komme, hver dag længere end nogen som helst måned fra de lykkeligere tider i hans liv.

Øverst på vindeltrappen løb Holstons hånd pludselig tør for ge-lænder. Det buede rør af udslidt stål stoppede, da trappen endte i det største rum i hele silokomplekset: cafeteriet og den tilstødende salon. De legesyge hvin var nu på niveau med ham. Farverige skikkelser pillede frem og tilbage mellem spredte stole i en fangeleg. En håndfuld voksne forsøgte at dæmme op for kaosset. Holston fik øje på Emma, som samlede spredte stykker kridt og farveblyanter op fra de plettede fliser. Hendes mand, Clarke, sad ved et bord dækket op med glas med juice og skåle med småkager. Han vinkede til Holston fra den anden side af rummet.

Det faldt ikke Holston ind at vinke tilbage, han havde hverken lysten eller energien. Han så hen over de voksne og de legende børn mod den slørede udsigt, der var projiceret op på cafeteriets væg. Det var det største ubrudte vue af deres ugæstfrie verden. En morgenscene. Daggrøets svage lys dækkede livløse bakker, som dårligt havde ændret sig, siden Holston var dreng. De lå, som de altid havde ligget, mens han var gået fra at lege fangeleg mellem cafeteriets borde til at være sin nuværende tomme skal. Og på den anden side af de majestætisk rullende bakketoppe kunne han se toppen af den velkendte, rådnende skyline, som fangede morgensolens stråler i svage glimt. Stål og glas fra en forgangen tid stod langt væk, hvor man mente, at mennesker engang havde levet over jorden.

Et barn skød ud fra gruppen som en komet og stødte ind i Holstons knæ. Han så ned og ville røre ved knægten – Susans dreng – men

akkurat ligesom en komet var barnet forsvundet igen, trukket ind i de andres kredsløb.

Pludselig tænkte Holston på lotteriet, som han og Allison havde vundet det år, hun døde. Han havde stadig kuponen; han bar den med sig overalt. Et af de her børn kunne have været deres – han eller hun ville måske være to år nu og stavre efter de ældre børn. Ligesom alle andre forældre havde de drømt om tvillinger, en dobbelt lykke. Naturligvis havde de forsøgt. Efter hun havde fået sit implantat fjernet, havde de tilbragt nat efter pragtfuld nat i forsøget på at indløse den kupon. Imens ønskede andre forældre dem held og lykke, og andre, der var håbefulde efter selv at vinde lotteriet, bad i stilhed om, at dette år ville være ufrugtbart.

Med kun ét år til rådighed havde han og Allison inviteret overtroen ind i deres liv, de søgte efter hvad som helst, der kunne hjælpe. Tricks som at hænge hvidløg over sengen, hvilket efter sigende skulle øge fertiliteten, to mønter under madrassen for tvillinger, et lyserødt bånd i Allisons hår, udtværede klatter af blå farve under Holstons øjne – alt sammen latterligt og desperat og sjovt. Det eneste, der ville have været endnu mere sindssygt, ville have været ikke at forsøge alt, at lade en eller anden fjollet seance eller røverhistorie være uprøvet.

Men sådan skulle det ikke gå. Før deres år overhovedet var overstået, var lotteriet blevet givet videre til et andet par. Det var ikke grundet manglende vilje, men manglende tid. En pludselig mangel på *hustru*.

Holston vendte sig væk fra legene og den slørede udsigt og bevægede sig hen imod sit kontor, der lå mellem cafeteriet og siloens luftsluse. Mens han gik, vendte hans tanker tilbage til den kamp, der engang havde fundet sted her; han blev hjemsøgt af spøgelser fra fortiden, som han var blevet det hver dag i de sidste tre år. Og han vidste, at hvis han vendte sig rundt og nærstuede den vidtstrakte udsigt på væggen,

hvis han kneb øjnene sammen og ignorerede urenhederne i luften og forvrængningen fra de slørede og forfaldende kameralinser, hvis han fulgte den mørke fure op gennem bakken, den rynke, som løb op over den mudrede klit mod byen langt væk, så ville han kunne ane hendes fredfyldte skikkelse. Lige der på den bakke. Hun lå sammenkrummet med armene under hovedet som en sovende kampesten, mens luften og giftstofferne nedbrød hende. Måske.

Det var svært at se, vanskeligt at skelne noget klart, selv før udsigten begyndte at blive sløret igen. I øvrigt var der ikke meget at stole på i det udsyn. Faktisk var der en hel del at tvivle på. Så Holston besluttede sig for simpelthen ikke at kigge. Hjemstøgt af dårlige minder gik han gennem stedet, hvor hans kone havde kæmpet sin sidste kamp, hvor hun pludselig var blevet vanvittig, før han trådte ind på sit kontor.

„Der er nok nogen, som er tidligt oppe,“ sagde Marnes med et smil.

Holstons vicesherif lukkede en metalskuffe i arkivskabet, og de gamle led gav et livløst hyl fra sig. Han greb et dampende krus og lagde så mærke til Holstons alvorsfulde mine. „Er du okay, boss?“

Holston nikkede. Han pegede på rækken af nøgler bag skrivebordet. „Detentionen,“ sagde han.

Vicesheriffens smil sank sammen til et forvirret ansigtsudtryk. Han satte kruset ned og vendte sig om for at tage nøglen. Mens han havde ryggen til, gned Holston det skarpe, kolde stål i sin håndflade en sidste gang, før han lagde stjernen ned på skrivebordet. Marnes vendte sig om og rakte nøglen ud. Holston tog imod den.

„Skal jeg finde moppen?“ Marnes pegede hen imod cafeteriet med tommelfingeren. Med mindre nogen var i håndjern, gik de kun ind i den celle for at gøre den rent.

„Nej,“ sagde Holston. Han kastede med hovedet i retning af de-
tentionen som et signal til sin vicesherif om at følge efter.

Han vendte sig, og stolen bag skrivebordet knirkede, da Marnes
rejste sig for at gøre ham selskab. Holston fuldførte sin march, og nøg-
len gled ubesværet ind. Der lød et skarpt klik fra dørens solidt kon-
struerede og solidt vedligeholdte indre organer. Et knapt hørbart knirk
fra hængslerne, et beslutsomt skridt, et skub og en skramlen, og så var
det overstået.

„Boss?“

Holston holdt nøglen mellem tremmerne. Marnes kiggede usik-
kert på den, men rakte så hånden frem og tog imod den.

„Hvad har du gang i, boss?“

„Få fat i borgmesteren,“ sagde Holston. Han udstødte et suk, det
tunge åndedrag, som han havde holdt inde i tre år.

„Sig til hende, at jeg vil udenfor.“

2

Udsigten fra cellen var ikke lige så sløret som den fra cafeteriet, og Holston tilbragte sin sidste dag i siloen med at spekulere over det. Var kameraet på denne side måske i læ for den giftige vind? Var det sådan, at hver eneste dødsdømt rengøringsmand gjorde sig mere umage for at bevare den udsigt, de havde nydt på deres sidste dag? Eller var den ekstra indsats en gave til den *næste* rengøringsmand, som ville tilbringe sin sidste dag i den samme celle?

Holston foretrak denne sidste forklaring. Den fik ham til længselsfuldt at tænke på sin hustru. Den mindede ham om, hvorfor han befandt sig her, på den forkerte side af tremmerne, frivilligt oven i købet.

Mens hans tanker kredsede om Allison, sad han og stirrede ud mod den døde verden, som fortidens mennesker havde efterladt sig. Det var ikke den bedste udsigt ud over landskabet omkring deres begravede bunker, men det var heller ikke den værste. I horisonten lå de bølgende banker med en køn, brun farve, som erstatningskaffe med den helt rigtige mængde grisemælk i. Himlen over bakkerne var lige så kedeligt grå, som den havde været i hans barndom, i hans fars barndom og hans bedstefars barndom. Det eneste, som bevægede sig ude i landskabet, var skyerne. Fyldige og mørke hang de der over bakkerne. De strejfede frit omkring ligesom vilddyreene i billedbøgerne.

Udsigten over den døde verden fyldte hele den ene væg i cellen, og på præcis samme måde var alle væggene i siloens øverste niveauer hver især udfyldt af en særskilt bid af det mere og mere slørede ødeland på den anden side. Holstons lille bid af den udsigt gik fra hjørnet ved

hans briks, op til loftet, hen til den anden væg og ned til toilettet. Og på trods af det bløde slør – som olie gnedet på en linse – lignede det en scene, man kunne spadser direkte ud i, som et gabende og inviterende hul, der på mærkværdig vis var placeret over for de ildevarslende fængselstremmer.

Illusionen var dog kun overbevisende på længere afstand. Når han lænede sig tættere på, kunne Holston se en håndfuld døde pixels på den enorme skærm. Strålende hvide sprang de frem imod alle de brune og grå nuancer. Hver en pixel (Allison sagde, at de „sad fast“) skinnede med en voldsom intensitet og var som et firkantet vindue til et lysere sted, et hul på størrelse med et hårstrå, som syntes at drage en ind til en bedre virkelighed. Der var dusinvis af dem, nu hvor han så nærmere efter. Holston spekulerede over, om nogen i siloen var i stand til at fikse dem, eller om de havde de nødvendige redskaber til så fintfølende en reparation. Var de døde for altid, ligesom Allison? Ville alle skærmens pixels dø i sidste ende? Holston forestillede sig en dag, hvor halvdelen af dem var strålende hvide, og så generationer senere hvor kun nogle få grå og brune pixels var tilbage, så blot et dusin, indtil verden var blevet vendt på vrangen, og siloens indbyggere fejlagtigt troede, at verden udenfor stod i flammer, og at de eneste funktionelle pixels nu var defekte.

Eller var det i virkeligheden, hvad Holstons og hans fæller foretog sig i dette øjeblik?

Nogen rømmede sig bag ham. Holston vendte sig og så borgmester Jahns stå på den anden side af tremmerne med hænderne hvilende i lommerne på sine overalls. Hun nikkede gravalvorligt hen mod brikken.

„Når cellen er tom, om natten når du og vicesherif Marnes har fri, sætter jeg mig nogle gange lige der og nyder den selvsamme udsigt.“

Holston vendte sig om for at betragte det mudrede, livløse landskab. Det så bare deprimerende ud sammenlignet med scenerne fra børnebøgerne – de eneste bøger, som havde overlevet revolutionen. De fleste mennesker tvivlede på farverne i de bøger, lige såvel som de tvivlede på, at lilla elefanter og lyserøde fugle nogensinde havde eksisteret, men Holston følte, at de indeholdt en større sandhed end scenen for hans øjne. Ligesom visse andre følte han noget instinktivt og dybtliggende, når han så på de lasede sider med de grønne og blå farver. Stadig, sammenlignet med den kvælende silo, lignede den muddergrå udsigt udenfor en slags frelse, netop den friske luft, som mennesker var født til at indånde.

„Har altid virket renere herinde,“ sagde Jahns. „Udsigten, mener jeg.“

Holston forblev tavs. Han betragtede et krøllet stykke sky bryde fri og bevæge sig i en ny retning, så sort og gråt hvirvlede rundt.

„Du får selv lov at vælge måltidet,“ sagde borgmesteren. „Traditionelt så...“

„Du behøver ikke fortælle mig, hvordan det her fungerer,“ sagde Holston og afbrød Jahns. „Det er kun tre år, siden jeg serverede Allisons sidste måltid lige her.“ Af vanens magt rakte han ud efter kobberingen på sin finger, men glemte, at han havde efterladt den på sit natbord for flere timer siden.

„Fatter ikke, at der er gået så lang tid,“ mumlede Jahns til sig selv. Holston vendte sig og så hende stirre med sammenknebne øjne på skyerne projiceret op på væggen.

„Savner du hende?“ spurgte Holston spydigt. „Eller kan du bare ikke udstå, at skidtet har haft så lang tid til at samle sig?“

Jahns øjne flakkede hans vej et øjeblik og sænkede sig så til gulvet.

„Du ved, at jeg ikke ønsker dette, ikke for nogen udsigts skyld. Men regler er regler ...“

„Jeg bebrejder dig ikke,“ sagde Holston og forsøgte at give slip på vreden. „Jeg kender reglerne bedre end de fleste.“ Hans hånd bevægede sig, blot en anelse, hen mod det manglende emblem, som han havde efterladt ligesom ringen. „For fanden, jeg håndhævede de regler det meste af mit liv, selv efter jeg indså, at det var røv og nøgler.“

Jahns rømmede sig. „Nå, men jeg vil ikke spørge dig, hvorfor du valgte det her. Jeg går bare ud fra, at du ville være mere utilfreds herinde.“

Holston mødte hendes blik, så hinden over hendes øjne, før hun var i stand til at blinke den bort. Jahns så tyndere ud end normalt, komisk i de posede overalls. Rynkerne på hendes hals og omkring hendes øjne var dybere, end han huskede. Mørkere. Og knækket i hendes stemme opfattede han som oprigtig fortrydelse, ikke bare alder eller hendes ration af tobak.

Pludselig kunne Holston se sig selv gennem Jahns øjne, en nedbrudt mand siddende på en udslidt bænk, huden grå i de blege skær fra den døde verden på den anden side, og synet gjorde ham svimmel. Det snurrede for ham, mens han famlede efter noget fornuftigt at hage sig til, noget som gav mening. Det virkede som en drøm, denne hårdknude hans liv havde forvandlet sig til. Ingen af de sidste tre år syntes virkelige. Intet syntes virkeligt længere.

Han vendte sig tilbage imod de solbrændte bakker. I øjenkrogen mente han, at han så endnu en pixel dø og blive strålende hvid. Endnu et miniaturevindue var blevet åbnet, endnu en bid klarsyn gennem en illusion han var kommet til at tvivle på.

I morgen vil jeg blive frelst, tænkte Holston bistert, selv hvis jeg dør derude.

„Jeg har været borgmester for længe,“ sagde Jahns.

Holston skævede tilbage og opdagede, at hendes rynkede hænder knugede de kolde ståltremmer.

„Vores optegnelser går ikke helt tilbage til begyndelsen, at du ved det. De går ikke længere tilbage end til revolutionen for halvandet århundrede siden, men siden da har ingen borgmestre sendt flere folk ud at gøre rent end mig.“

„Jeg er ked af at bebyrde dig,“ sagde Holston tørt.

„Jeg finder ingen glæde ved det. Det skal du vide. Ingen glæde overhovedet.“

Holston gestikulerede med hånden mod den enorme skærm. „Men du vil være den første, der ser en klar solnedgang i morgen aften, ikke sandt?“ Han hadede, hvordan han selv lød. Holston var ikke vred over sin død eller sit liv, eller hvad der end kom efter i morgen, men bitterheden over Allison's skæbne ulmede stadig. Han blev ved med at forestille sig, hvordan han kunne have undgået uundgåelige hændelser i fortiden, selv længe efter de var gledet ham af hænde. „I vil alle sammen elske udsigten i morgen,“ sagde han, mere til sig selv end til borgmesteren.

„Det er overhovedet ikke retfærdigt,“ sagde Jahns. „Loven er loven. Du overtrådte den. Du vidste, at du overtrådte den.“

Holston kiggede på sine fødder. De lod en stilhed forme sig imellem dem. Langt om længe var det borgmester Jahns, der talte.

„Du har endnu ikke truet med *ikke* at gennemføre det. Nogle af de andre er nervøse over, at du måske ikke vil gøre rent, fordi du ikke siger, at du ikke vil.“

Holston lo. „Ville de have det bedre, hvis jeg sagde, jeg *ikke* ville rense sensorerne?“ Han rystede på hovedet ad den vanvittige logik.

„Alle, som sidder der, påstår, at de ikke vil gøre det,“ fortalte Jahns, „men så gør de det alligevel. Det forventer vi efterhånden ...“

„Allison truede aldrig med ikke at gøre det,“ mindede Holston hende om, men han var godt klar over, hvad Jahns mente. Selv han havde været overbevist om, at Allison ikke ville tørre linserne af. Og nu troede han nok, at han forstod, hvad hun havde tænkt, da hun sad på netop denne bænk. Der var større ting at tage i betragtning end bare det at gøre rent. Hovedparten af de, som blev sendt udenfor, blev fanget i færd med noget og var overraskede over pludselig at sidde i den celle og vente på at få deres skæbne forseglet om få timer. Hævn fyldte deres sind, når de sagde, at de ikke ville gøre det. Men Allison og nu også Holston havde mere betydningsfulde ting at bekymre sig om. Om de ville gøre rent eller ej betød ingenting; de var blevet sat her, fordi de på et eller andet vanvittigt plan ønskede at være her. Alt, hvad der var tilbage, var den rendyrkede nysgerrighed. Spekulationerne over verden derude, hinsides det projicerede slør på skærmene.

„Så har du tænkt dig at fuldføre det eller ej?“ spurgte Jahns direkte med åbenlys desperation.

„Du sagde det selv.“ Holston trak på skuldrene. „Alle gør det. Der må være en grund til det, ikke?“

Han lod, som om han var ligeglad, som om rengøringen ikke interesserede ham, men i virkeligheden havde han det meste af sit liv, særligt de sidste tre år, været plaget af spørgsmålet om *hvorfor*. Det spørgsmål drev ham til vanvid. Og hvis han kunne pine de, som havde myrdet hans kone, ved at nægte at svare på Jahns spørgsmål, så var han tilfreds med det.

Jahns gned hænderne op og ned ad tremmerne, ængstelig. „Kan jeg sige til dem, at du vil gøre det?“ spurgte hun.

„Eller sig, at jeg ikke vil. Jeg er ligeglad. Det lyder, som om begge svar vil betyde det samme for dem.“

Jahns svarede ikke. Holston kiggede op på hende, og borgmesteren nikkede.

„Hvis du skifter mening angående måltidet, så sig det til vicesherif Marnes. Han vil sidde ved skrivebordet hele natten, som det er tradition ...“

Det behøvede hun ikke at sige. Tårer vældede op i Holstons øjne ved mindet om den del af hans forhenværende pligter. Han havde bemandet det skrivebord for tolv år siden, da Donna Parkins blev dømt til at gøre rent, og for otte år siden, da det var Jack Brents tur. Og han havde tilbragt en aften med at ligge på gulvet og klynge sig til tremmerne som et fuldstændigt vrag, da det var hans hustrus tur.

Borgmester Jahns vendte sig for at gå.

„Sherif,“ mumlede Holston, før hun forsvandt ud af hørevidde.

„Hvad?“ Jahns dvælede på den anden side af tremmerne, og de grå, buskede bryn hang over hendes øjne.

„Det er sherif Marnes nu,“ mindede Holston hende om. „Ikke vicesherif.“

Jahns bankede på en ståltremme med knoerne. „Spis noget,“ sagde hun. „Og så lader jeg være med at fornærme dig ved at bede dig om at få noget søvn.“

3

Tre år tidligere

„Det var da *utroligt*,“ sagde Allison. „Skat, hør her. Du kommer ikke til at tro på det her. Vidste du, at der har været mere end *en* revolution?“

Holston kiggede op fra mappen i sit skød. Rundt om ham dækkede spredte bunker af papirer sengen som en dyne – stakke efter stakke af gamle dokumenter at sortere og nye klager at håndtere. Allison sad ved sit lille skrivebord for foden af sengen. De to boede sammen i en af de lejligheder i siloen, som kun var blevet splittet op to gange i løbet af årtierne. Derfor var der plads til overdådigheder som skriveborde og en dobbeltseng i stedet for køjer.

„Hvordan skulle jeg lige have kendt noget til det?“ spurgte han hende. Hans kone vendte sig og børstede et hårstrå om bag øret. Holston pegede på hendes computerskærm med en mappe. „Hele dagen lang sidder du og åbenbarer hemmeligheder fra for hundrede år siden, og alligevel skal jeg kende til dem, før *du* gør?“

Hun rakte tungen ad ham. „Det er bare en talemåde. Det er min måde at gøre dig klogere på. Og hvorfor er du ikke mere nysgerrig? Hørte du ikke, hvad jeg lige sagde?“

Holston trak på skuldrene. „Jeg har aldrig troet, at den ene revolution, vi kender til, var den første – bare at det var den seneste. Hvis mit job har lært mig noget, så er det, at ingen forbrydelse eller vanvittig folkemængde i virkeligheden er særligt original.“ Han samlede en

mappe op ved siden af sig. „Tror du, at det her er den første vandtyv, som nogensinde har hærget i siloen? Eller at det vil blive den sidste?“

Allisons stol peb mod flisegulvet, da hun vendte sig imod ham. Skærmen på skrivebordet bag hende blinkede med de bidder og fragmenter af data, hun havde trukket frem fra siloens gamle servere, resterne af information, som for længe siden var blevet slettet og overskrevet utallige gange. Holston forstod stadig ikke, hvordan gendannelsesprocessen fungerede, eller hvorfor en der var klog nok til at designe den, også var dum nok til at elske ham, men han accepterede begge dele som sandheder.

„Jeg er ved at stykke en serie af gamle rapporter sammen,“ sagde hun. „Hvis de passer, betyder det noget i retning af, at vores ene revolution engang fandt sted jævnlige. Hver generation, cirka.“

„Der er meget, vi ikke ved om de gamle dage,“ sagde Holston. Han gned sine øjne og tænkte på alt det papirarbejde, han ikke fik lavet. „Måske havde de ikke en procedure for at rengøre sensorerne, du ved? Jeg vil vædde med, at dengang blev udsigten ovenpå bare mere og mere sløret, indtil folk gik amok, så var der et oprør eller noget, og så sendte de endelig et par folk i eksil for at rette op på tingene. Eller måske var det bare naturlig befolkningskontrol, du ved, før lotteriet.“

Allison rystede på hovedet. „Det tror jeg ikke. Jeg begynder at tro ...“ Hun standsede og skævede ned på dokumenterne, som lå spredt ud omkring Holston. Synet af alle de indrapporterede lovovertrædelser lod til at få hende til at veje sine ord med endnu større omhu. „Jeg dømmes ikke, siger ikke, at nogen havde ret eller tog fejl eller noget i den stil. Men måske blev serverne ikke udrenset af rebellerne under revolutionen. Ikke på den måde vi har fået fortalt, i hvert fald.“

Det fik Holstons opmærksomhed. Mysteriet om de blanke servere, siloens forfædres tomme fortid, hjemsøgte dem alle. Udviskningen var

ikke andet end en tåget legende. Han lukkede den mappe sammen, han havde arbejdet med, og lagde den til side. „Hvad tror du, der forårsagede det?“ spurgte han sin kone. „Tror du, det var et uheld? En ildebrand eller strømafbrydelse?“ Han oplyste de konventionelle teorier.

Allison rynkede brynene. „Nej,“ sagde hun. Hun dæmpede stemmen og kiggede sig nervøst omkring. „Jeg tror, at *vi* rensede harddiskene. Vores forfædre, mener jeg, *ikke* rebellerne.“ Hun vendte sig og lænede sig ind mod skærmen, lod fingeren løbe ned ad en række cifre, som Holston ikke kunne aflæse fra sengen. „Tyve år,“ sagde hun. „Atten. Fireogtyve.“ Hendes finger gled ned over skærmen med et hvin. „Otteogtyve. Seksten. Femten.“

Holston pløjede sig igennem papirbunkerne ved sine fødder, lagde mapperne tilbage i stakkene, mens han arbejdede sig vej hen imod skrivebordet. Han sad i sengens fodende, lagde en hånd på sin hustrus hals og stirrede på skærmen hen over hendes skulder.

„Er det datoer?“ spurgte han.

Hun nikkede. „Sådan cirka hvert andet årti finder der en stor opstand sted. Denne rapport har katalogiseret dem. Det var en af de filer, som blev slettet under den seneste revolution. *Vores* revolution.“

Hun udtalte ordet *vores*, som om nogen af dem eller deres venner havde været i live, da det skete. Men Holston vidste dog godt, hvad hun mente. Det var den revolution, som de var vokset op i skyggen af, den, som syntes at have affødt dem – den altoverskyggende konflikt, som hang over deres barndomme, over deres forældre og bedsteforældre. Det var den revolution, som blev omtalt med hviskende stemmer og sideværts blikke.

„Og hvad får dig til at tro, at det var os, at det var den gode side, som slettede serverne?“

Hun vendte sig halvt om og smilede dystert. „Hvem siger, at vi er på den gode side?“

Holston frøs. Han fjernede hånden fra Allisons hals. „Lad være. Du må ikke sige noget, som kunne ...“

„Det var for sjov,“ sagde hun, men den slags lavede man ikke sjov med. Det var to skridt fra at være forræderisk, fra at ende sit liv med at gøre rent. „Det her er min teori,“ sagde hun hurtigt og lagde tryk på ordet *teori*. „Der sker et generationsoprør, ikke? I mere end hundrede år, måske endnu længere. Lige på slaget.“ Hun pegede på datoerne. „Men så, i løbet af den store revolution – den eneste, som vi har kendt til indtil videre – udraderer nogen serverne. Og jeg skal sige dig, at det er ikke så let som at trykke på et par knapper eller starte en brand. Vi snakker redundans i flere lag. Det ville kræve en bevidst handling, ikke noget uheld eller nogen forhastet sabotagegerning ...“

„Det fortæller dig ikke, hvem der står bag,“ pointerede Holston. Hans kone kunne trylle med computere, uden tvivl, men det var ikke hende, der bar detektivhatten; det var ham.

„Hvad der fortæller mig noget,“ fortsatte hun, „er, at der var revolutioner hver eneste generation i al den tid, men der har ikke været en revolution *siden*.“ Allison bed sig i læben.

Holston rettede sig op. Han kiggede sig omkring i rummet og lod hendes observation bundfælde sig. Pludselig så han for sig, hvordan hans kone snuppede detektivhatten af hovedet på ham og spænedes af sted med den.

„Så du siger ...“ Han gned sin hage og tænkte det hele igennem. „Du siger, at nogen udraderede vores historie for at forhindre os i at gentage den?“

„Eller værre endnu.“ Hun rakte ud og holdt hans hånd med begge sine. Hendes ansigtsudtryk havde udviklet sig fra alvor til noget endnu

dybere. „Hvad hvis årsagen til revolutionerne lå lige der på harddiske-
ne? Hvad hvis en del af vores kendte fortid, eller informationer udefra,
eller måske viden om hvad det var, som fik folk til at flytte herind for
længe, længe siden – hvad hvis de informationer opbyggede en form
for tryk, som fik folk til at gå fra forstanden, få økuller eller bare en
lyst til at komme *ud*?“

Holston rystede på hovedet. „Jeg vil ikke have, at du tænker på den
måde,“ advarede han hende.

„Jeg siger ikke, at det var rigtigt, at de gik amok,“ sagde hun og lød
igen forsigtig. „Men ud fra hvad jeg har stykket sammen indtil videre,
så er det min teori.“

Holston sendte skærmen et tvivlende blik. „Måske burde du ikke
gøre det her,“ sagde han. „Jeg aner ikke engang, *hvordan* du gør det, og
måske burde du helt lade være.“

„Skat, informationerne ligger der. Hvis jeg ikke stykker dem sam-
men nu, vil en anden gøre det på et tidspunkt. Vi kan ikke stoppe
ånden tilbage i lampen.“

„Hvad mener du?“

„Jeg har allerede udgivet en rapport om, hvordan man gendanner
slettede og overskrevne filer. Resten af IT-afdelingen sender den for
at hjælpe folk, der ved et uheld er kommet til at slette noget vigtigt.“

„Jeg synes stadig, du burde stoppe,“ sagde han. „Det er ikke den
bedste idé. Jeg kan ikke se, hvad godt der skal komme ud af det ...“

„Kan intet godt komme ud af sandheden? Det er altid godt at ken-
de sandheden. Og er det ikke bedre, at vi opdager den, end at nogle
andre gør?“

Holston kiggede ned på sine papirer. Der var gået fem år, siden
nogen sidst havde gjort rent. Udsigten blev værre for hver dag, der
gik, og som sherif kunne han mærke presset for at finde nogen. Det

voksede, indtil siloen var som en trykkoger, klar til at skyde noget ud. Folk blev nervøse, når de troede, at det snart var tid. Det var som en af de selvopfyldende profetier, hvor nerverne endelig fik en til at knække, lange ud eller sige noget fortrydeligt og derefter finde sig selv i en celle i færd med at se en sidste sløret solnedgang.

Holston gennemtrawlede dokumenterne omkring sig, ønskede, at der var noget i dem. Han ville dømme en mand til døden i morgen, hvis det betød, at der kunne åbnes for trykkogeren. Hans kone var i færd med at prikke til en enorm, bristefærdig ballon med en nål, og Holston ville forfærdeligt gerne lukke luften ud af den, før hun stak for dybt.

4

Nutid

Holston sad på den enlige stålbænk i luftslusen, hjernen helt bedøvet af søvnmangel og visheden om, hvad der ventede forude. Nelson, bestyreren af rengøringsafdelingen, knælede for ham og trak den hvide beskyttelsesdragts ben ud over Holstons fod.

„Vi har leget lidt med forseglingerne og tilføjet et ekstra lag spraybeklædning,“ sagde Nelson. „Det burde give dig mere tid derude, end nogen har haft før.“

Det bed sig fast i Holston, og han mindedes dengang, han havde set hende i færd med rengøringen derude. Siloens øverste etage, hvor de vældige skærme viste verden udenfor, var sædvanligvis mennesketomme under rengøringerne. Folkene indenfor kunne ikke holde ud at se, hvad de var skyld i – eller måske ville de bare gerne komme op og nyde en fin udsigt uden at vide, hvad der krævedes for at opnå den. Men Holston havde set på; det var der aldrig tvivl om, at han ville. Han kunne ikke se Allisons ansigt gennem hjelmens sølvvisir, kunne ikke se hendes tynde arme under den klodsede dragt, mens hun skrubbede og skrubbede med sine klude af uld og blår, men han kendte hendes positur og hendes bevægelser. Han havde set hende gøre arbejdet færdigt, hun havde taget sig god tid og gjort det grundigt, hvorefter hun var trådt tilbage, havde kigget en sidste gang i kameraet, vinket til ham og så vendt sig om og vandret bort. Ligesom andre før hende var hun stavret hen imod en bakke tæt på og begyndt opstigningen,

en travetur mod de forfaldne spir i den oldgamle og smuldrende by, som lige netop var synlig i horisonten. Hele tiden havde Holston ikke bevæget sig. Selv da hun segnede om på bakken, tog sig til hjelmen og vred sig, mens giftstofferne først åd sig gennem spraybeklædningen, så dragten og endelig hans kone, havde han ikke bevæget sig.

„Den anden fod.“

Nelson gav hans ankel et dask. Holston løftede foden og lod teknikeren trække resten af dragten op omkring skinnebenene. Mens han kiggede ned på sine hænder og den sorte underdragt af kulfiber, han bar mod huden, forestillede Holston sig den smelte af hans krop, erodere bort som flager af indtørret fedt fra en generators udstødningsrør, mens blodet sprang fra hans porer og fyldte hans livløse dragt op til kanten.

„Hvis du griber fat i barren og rejser dig op ...“

Nelson gennemgik en rutine for ham, som Holston havde set to gange før. Første gang med Jack Brent, der havde været vranten og fjendtlig helt til det sidste og tvunget ham til, som sherif, at stå vagt ved bænken. Og anden gang med hans kone, som han havde set gøre sig klar gennem luftslusens lille køje. Holston vidste, hvad han skulle gøre, efter at have set de andre, men han havde stadig behov for instrukserne. Hans tanker var andetsteds. Over ham hang den trapezliggende barre, og han rakte op efter den og trak sig selv op at stå. Nelson greb fat i dragtens sider og hev dem op over Holstons hofter. Et tomt ærme dinglede ved hver side.

„Venstre hånd her.“

Holston adlød bevidstløst. Det føltes surrealistisk at stå på den anden side af dette – den fordømtes mekaniske dødsgang. Holston havde tit spekuleret over, hvorfor folk indordnede sig, hvorfor de bare rettede ind. Selv Jack Brent havde gjort, hvad der var blevet sagt, på trods af hvor meget han havde bandet og svovlet ad dem. Allison hav-

de gjort det tavst, præcis ligesom ham selv, tænkte Holston, mens han først stak den ene hånd ind og så den anden. Dragten blev løftet op, og Holston overvejede, om folk bare adlød, fordi de ikke kunne fatte, at det faktisk skete. Intet at dette var virkeligt nok til at gøre oprør imod. Hans krybdyrhjerne var ikke skabt til dette, til roligt at blive gennet mod en død, som den var fuldstændigt bevidst om.

„Vend rundt.“

Det gjorde han.

Han mærkede et lille træk ved lænden og så en larmende lynlåslyd op til nakken. Endnu et træk, endnu en lynlås. To lag af nyttesløshed. Knaset fra de industrielle velcrobånd udenover. Dask og dobbelttjek. Holston hørte den hule hjelm glide ned fra hylden; han strakte fingrene indeni de oppustede handsker, mens Nelson tjekkede kuplens indre.

„Lad os gennemgå proceduren endnu en gang.“

„Det er ikke nødvendigt,“ sagde Holston stilfærdigt.

Nelson skævede til døren i luftslusen, som førte tilbage til siloen. Holston behøvede ikke at kigge for at vide, at nogen sikkert stod og så på. „Bær over med mig,“ sagde Nelson. „Jeg er nødt til at gøre det efter bogen.“

Holston nikkede, men han vidste, at der ikke var nogen „bog.“ Af alle de mystiske mundtlige traditioner, som blev overleveret mellem siloens generationer, havde ingen den samme kultiske intensitet som dem hos dragtmagerne og rengøringsteknikerne. Alle folk gav dem plads. Rengøringsfolkene udførte ganske vist det fysiske arbejde, men det var teknikerne, som gjorde det muligt. Det var de mænd og kvinder, som vedligeholdte udsigten til den store verden hinsides siloens omklamrende indelukke.

Nelson placerede hjelmen på bænken. „Her har du skrubberne.“ Han klappede kludene af uld, der sad fast på dragtens bryst.

Holston trak en af med en rivende lyd, studerede spiralerne og krøllerne i det grove materiale, før han klaskede den på igen.

„To sprøjt med rengøringsmidlet før du skrubber med ulden, så tørrer du med dette håndklæde, og så sætter du den beskyttende film på til sidst.“ Han klappede på lommerne en efter en, selvom de var tydeligt afmærkede og nummererede – på hovedet, så Holston kunne læse dem – og farvekodede.

Holston nikkede og mødte teknikerens blik for første gang. Han blev overrasket over at se frygt deri, en frygt han havde lært alt for godt at kende i sit erhverv. Han var lige ved at spørge Nelson, hvad der var galt, før det gik op for ham: Manden var bekymret over, om alle disse instruktioner ville være forgæves, hvis Holston bare vandrede bort – som alle i siloen var bange for, at rengøringsfolkene ville gøre – og ikke udførte sin pligt. Nægtede at gøre rent for de folk, hvis love, love mod at drømme om et bedre sted, havde fordømt ham. Eller bekymrede Nelson sig over, om det dyre og arbejdskrævende udstyr, som han og hans kolleger havde konstrueret ved hjælp af hemmeligheder og teknikker overleveret fra en tid før revolutionen, ville forsvinde ud af siloen og rådne op til ingen verdens nytte?

„Er du okay?“ spurgte Nelson. „Er der noget, der er for stramt?“

Holston skævede rundt i luftslusen. *Mit liv er for stramt*, havde han lyst til at sige. *Min hud er for stram. Væggene er for stramme.*

Han rystede blot på hovedet.

„Jeg er klar,“ hviskede han.

Det var sandt. Holston var mærkværdigt nok fuldstændig rede til at gå.

Og pludselig huskede han på, hvor rede hans hustru også havde været.